

РЕШЕНИЕ

№ 9344

гр. София, 19.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20221110101492 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от ГПК.

Предявен е иск с правно основание чл. 439, ал. 1 от ГПК от СТ. П. Б. срещу „Т.С.“ ЕАД за признаване за установено по отношение на „Т.С.“ ЕАД, че СТ. П. Б. не дължи принудително изпълнение на сумите по изпълнителен лист от 30.07.2014 г., издаден по ч. гр. дело №25524/2014 г. по описа на СРС, както следва: 1788,93 лева за главница, 287,89 лева за неолихвяемо вземане (мораторна лихва) и 344,23 лева –съдебни разноски.

Ищецът твърди, че в полза на ответника е издаден изпълнителния лист, въз основа на който е образувано изп.дело №1381/2014 г. по описа на ЧСИ с рег. №№ на КЧСИ. Поддържа, че са налице предпоставките на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК и изтекъл давностен срок по чл. 111, б. в от ЗЗД, поради което правото на принудително изпълнение е погасено. Претендира съдебни разноски.

Ответникът оспорва иска. Твърди, че не са настъпили твърдените факти, водещи до погасяване правото на принудително изпълнение. Намира, че давността е прекъсната с предприети действия по изпълнение в срока по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, в т.ч. давностният срок е спрял от 13.03.2020 г. до отмяна на извънредното положение, обявено в Р България. Претендира съдебни разноски.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съгласно чл. 439, ал. 1-2 от ГПК, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, който може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Защитата на длъжника по този ред е аналогична на тази по чл. 255 от ГПК (отм.) и има за цел да бъде съдебно отречено изпълняемостта, признато с влязло в сила решение, по което е издаден изпълнителният лист, защото е престанало да съществува или изпълняемостта му не е настъпила.

Влизането в законна сила на заповед за изпълнение има ефект, сходен със силата на

пресъдено нещо на съдебно решение, защото прегражда възможността да се оспорва съществуването на материално право, удостоверено в изпълнителното основание, по арг. от чл. 424 от ГПК. Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, след установяване на вземането със съдебно решение започва да тече нова давност и срокът ѝ е пет години. Заповедното производство е приета от законодателя съдебна процедура в значително по-късен момент от ЗЗД и при други социални и икономически условия. Поради това употребения в нормата на чл. 117 от ЗЗД израз „съдебно решение“ следва да се тълкува разширително и съобразно целта на производството по чл. 410 и сл. от ГПК – бързо и ефективно събиране на парични вземания, за което при условията на съкратен исков процес заинтересованият се сдобива със съдебен акт, подлежащ на принудително изпълнение. Съдът приема, че заповедта за изпълнение отговаря на съществените характеристики на съдебен акт, който се ползва със сила на пресъдено нещо. Предмет на изпълнителна сила е само съдебно потвърденото притезание, респ. изпълнителната сила на съдебния акт е обусловена от силата на пресъдено нещо като негова правна последица. В този смисъл са Решение № 37 /24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о. на ВКС; Решение № 3/04.02.2022 г. по гр.д. № 1722/2021 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 118/07.07.2022 г. по гр. д. № 4063/2021 г., III г. о. на ВКС; решение по в. гр. д. № 15301/2018 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 40/2019 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 12167/2018 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 1272/2018 г. по описа на СГС, определение по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о. на ВКС, определение по ч. гр. д. № 1528/2018 г., IV г. о. на ВКС. Ето защо чл. 117, ал. 2 от ЗЗД е приложим по отношение на влязлата в сила заповед за изпълнение.

Съгласно т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, когато взыскателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Обявява се за изгубило сила Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд. Разясненията по приложението на закона са приложими след 26.06.2015 г. по отношение на висящите изпълнителни производства. До този момент е релевантно даденото първоначално тълкуване на закона с ППВС № 3/18.11.1980 г., съгласно което образуването на изпълнително производство прекъсва давността, а докато трае то – давност не тече (в този смисъл решение по гр. д. № 2382/2017 г. на ВКС, IV г. о., решение по гр. д. № 2917/2018 г. на ВКС, IV г. о., определение по гр. д. № 559/2019 г., I г. о., решение по гр. д. № 1609/2019 г. по описа на ВКС, III г. о.). С тълкувателното решение са дадени разяснения, че давностният срок се прекъсва, с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, било в изпълнение на молба от взыскателя или предприето по инициатива от съдебния изпълнител, на основание овластяването по чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело в контекста на постановяване нарочно разпореждане от съдебен изпълнител по чл. 434 от ГПК за образуване на делото; изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Прекъсва давността всяка редовна молба за изпълнение по смисъла на чл. 426, ал. 2 от ГПК, както и тази с която взыскателят възлага по чл. 18 от ЗЧСИ. Теклата в полза на длъжника давност няма да бъде прекъсната, ако изпълнителното производство е образувано по нередовна молба, в която взыскателят не е посочил изпълнителен способ, освен в хипотезата на чл. 18 от ЗЧСИ.

Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, изпълнителното производство се счита прекратено, ако взыскателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност започва да тече от предприемането на последното по време

валидно изпълнително действие.

Съгласно чл. 450, ал.3 от ГПК, запорът върху движима вещ или парично вземане на длъжника се счита наложен от деня, в който е получено съобщението за него от третото задължено лице.

От изп. дело №1381/2014 г. по описа на ЧСИ Миладин Миладинов, с рег. №789 на КЧСИ, се установява, че е образувано по молба на „Т.С.“ ЕАД, подадена на 09.10.2014 г., въз основа на изпълнителен лист от 30.07.2014 г., издаден по заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 25524/2014 г. по описа на СРС, съгласно който СТ. П. Б. е осъдена да заплати на ответното дружество сумата 1788,93 лева за главница, 287,89 лева за неолихвяемо вземане (мораторна лихва) и 344,23 лева –съдебни разноски. Видно от молбата взыскателят овластява съдебния изпълнител, на осн. чл. 18 от ЗЧСИ- да проучва имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, да определя начина на изпълнение. Тъй като липсват данни кога е влязла в законна сила заповедта за изпълнение, съдът приема, че това е най-рано датата, на която е издаден изпълнителния лист -30.07.2014 г. Давностният срок е прекъснат с подаване на молбата за образуване на изпълнителното дело на 09.10.2014 г. Установява се, че със запорно съобщение, връчено на третото задължено лице, според доказателствата не по-рано на 03.11.2015 г., е наложен запор върху трудово възнаграждение на длъжника и в този смисъл предприето действие по изпълнението, което прекъсва срока по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК и този по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД. Така и с молба от 12.02.2016 г., с която взыскателят е поискал извършване на изпълнително действие – запор и опис. С молба-декларация от 17.03.2016 г. длъжникът заявява доброволно ежесечно плащане до окончателното погасяване на дълга. Безспорно, това писмено изявление е признание на вземането от длъжника по смисъла на чл. 116, б. а от ЗЗД и поражда изгодни за кредитора правни последици-прекъсване на давностния срок, тъй като е направено в рамките на този срок. Видно от молба от 10.04.2017 г. (л. 29 от изп.дело) взыскателят е поискал да се извърши повторна проверка и наложи запор на банкови сметки на длъжника, в т.ч. на вземане от заплата и/или пенсия. Следващите изпълнителни действия са предприети през 2021 г., а именно със запорно съобщение, връчено на третото задължено лице -„И.“ АД и „Ю.Б.“ АД, на 03.12.2021 г. е наложен запор върху трудово възнаграждение и банкови сметки на длъжника, и постъпили в негово изпълнение суми на 15.03 и 11.04.2022 г. според отбелязването върху гърба на изпълнителния лист. Когато взыскателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява по силата на закона, на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, а в случая на 10.04.2019 г. Поради липса на висящ изпълнителен процес, извършените след настъпилата перемпция действия по изпълнението не пораждат правни последици. Молбата на взыскателя от 10.04.2017 г. е подадена преди да са изтекли пет години, (считано от 17.03.2016 г.), както и преди две години от последното изпълнително действие (предходната му молба). Други молби след тази от взыскателя не са постъпвали по изп.дело, поради което неотнормирана е цитираната от ответника съдебна практика по гр. д. №1747/2020 г. на ВКС. Нова погасителна давност за вземането, съобразно т.10 от ТР (изп. дело е висящо към 26.06.2015г.), тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие или 10.04.2017 г. Срокът по чл. 117, ал.2 от ЗЗД изтича на 10.04.2022 г. Предвид това новата петгодишна давност не е изтекла към 13.01.2022 г. – датата на предявения иск по чл. 439 ГПК, поради което претенцията подлежи на отхвърляне (в този смисъл Решение №3/04.02.2022 г. по гр.д. №1722/2021 г., IV г. о. на ВКС за релевантния момент, до който длъжникът може да отрича съществуването на правото на принудително изпълнение). В допълнение следва да се отбележи, че съобразно наведеното от ответника, за периода от 13 март 2020 г. до 20 май 2020 г., вкл., давностният срок е спрял, на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във вр. с пар. 13 от Закон за изменение и допълнение на Закона за здравето, ДВ бр. 44 от 13 май 2020 г.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал.3 от ГПК, ищецът трябва да заплати

на ответника деловодни разноси за възнаграждение на юрисконсулт, което съдът определя в минималния размер по чл. 25 НЗПП – сумата 100 лв.

Мотивира от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от СТ. П. Б., с ЕГН: *****, с адрес: (адрес), срещу „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:, със седалище и адрес на управление: (адрес), иск с правно основание чл. 439, ал. 1 от ГПК за признаване за установено, че СТ. П. Б., с ЕГН: *****, не дължи принудително изпълнение на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:, на сумата 1788,93 лева за главница, сумата 287,89 лева за мораторна лихва и сумата 344,23 лева –съдебни разноси, за които е издаден изпълнителен лист от 30.07.2014 г. по ч. гр. дело №25524/2014 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА СТ. П. Б., с ЕГН:*****, с адрес: (адрес), да заплати на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:, със седалище и адрес на управление: (адрес), на основание чл. 78, ал.3 от ГПК, сумата 100,00 лева – съдебни разноси.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от настоящото Решение да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____